

Η Εξαφάνιση του Μαχμούντ Χαλίλ και του Habeas Corpus στις ΗΠΑ

Το Σάββατο της 8^{ης} Μαρτίου 2025, πράκτορες του ομοσπονδιακού Υπουργείου Εσωτερικής Ασφάλειας (DHS) ακολούθησαν τον Παλαιστίνιο ακτιβιστή Μαχμούντ Χαλίλ και την οχτώ μηνών έγκυο σύζυγο του, Αμερικανίδα υπήκοο Νούρ Αμπντάλα, στην είσοδο της πολυκατοικίας φοιτητικής στέγασης του Πανεπιστημίου Columbia στην Νέα Υόρκη, όπου και ο Χαλίλ σπούδαζε. Αφότου εξακρίβωσαν την ταυτότητα του ακτιβιστή, τον συνέλαβαν χωρίς να εμφανίσουν οποιοδήποτε ένταλμα για την σύλληψη του ούτε να του απαγγείλουν κάποια κατηγορία πριν τον βάλουν σε ένα αυτοκίνητο δίχως διακριτικά. Όταν η αναστατωμένη σύζυγός του, με την συμβουλή της δικηγόρου του Χαλίλ, Έϊμι Γκρίρ, ζήτησε από τους πράκτορες τα ονόματά τους, εκείνοι αρνήθηκαν και της είπαν να απομακρυνθεί. Η τελευταία πληροφορία που μας δίνει το βίντεο της σύλληψης είναι η εικόνα ενός από τους ανώνυμους πράκτορες να πληροφορεί την Αμπντάλα ότι ο σύζυγός της θα μεταφερθεί σε ένα κρατητήριο του δικαστηρίου μετανάστευσης στο Μανχάταν. Την επομένη, η Γκρίρ δηλώνει, σύμφωνα με το πρακτορείο ειδήσεων Associated Press, πως ενημερώθηκε ότι ο Χαλίλ είχε μεταφερθεί σε ένα διαφορετικό κρατητήριο στο Νιού Τζέρσι, πληροφορία που εξακριβώνεται από το γράμμα του ίδιου του συλληφθέντα που δημοσιεύτηκε στις 18 του μηνός. Σύμφωνα με τη μαρτυρία της ίδιας της Αμπντάλα η οποία πήγε να τον επισκεφτεί, ο Χαλίλ δεν ήταν εκεί, είχε εξαφανιστεί. Ή μάλλον, τον είχαν εξαφανίσει.

Ο Χαλίλ παρέμεινε εξαφανισμένος για πάνω από 24 ώρες, όπως δήλωσε σε συνέντευξη της με το πρακτορείο NPR η Αμπντάλα. Κατόπιν, γνωστοποιήθηκε πως είχε μεταφερθεί σε ένα κρατητήριο στην πολιτεία της Λουιζιάνας, πάνω από 2.000 χιλιόμετρα μακριά από την κατοικία του, όπου και κρατείται μέχρι σήμερα, χωρίς να του έχει παραχωρηθεί άμεση πρόσβαση στη δικηγορική του ομάδα ή να του έχουν απαγγελθεί κατηγορίες.

Η υπόθεση εκτυλίσσεται στα πλαίσια των μαζικών απελάσεων «παράνομων μεταναστών» που η κυβέρνηση Τραμπ συνεχίζει να πραγματοποιεί μετά την εκλογή του ως προέδρου των ΗΠΑ τον Νοέμβριο και την ορκωμοσία του στις 20 Ιανουαρίου 2025. Οι ιδιαιτερότητες αυτής της υπόθεσης ξεπερνούν βέβαια τις παραμέτρους της παράνομης μετανάστευσης και συμπεριλαμβάνουν διαστάσεις περί της ελευθερίας του λόγου, του συνταγματικού δικαίου, την απαξίωση των θεσμών της δικαιοσύνης και του ευρύτερου ρυθμιστικού μηχανισμού του κράτους, την εργαλειοποίηση του αντισημιτισμού και τον αντί-παλαιστινιακό ρατσισμό.

Την ώρα της σύλληψης, δηλώνει η Γκρίρ, οι πράκτορες του DHS της είπαν τηλεφωνικώς πως ενεργούσαν βάσει εντολών από το Υπουργείο Εξωτερικών (State Department) να ανακαλέσουν τη φοιτητική βίζα του Χαλίλ. Όταν τους ενημέρωσε πως ο Χαλίλ δεν είχε τέτοια βίζα αλλά είναι μόνιμος κάτοικος των ΗΠΑ με πράσινη κάρτα υπό την κατοχή του, της απάντησαν πως τότε θα ανακαλούσαν αυτήν. Όταν η δικηγόρος ζήτησε από τους πράκτορες να δείξουν ένταλμα σύλληψης, εκείνοι έκλεισαν το τηλέφωνο. Εδώ τα πράγματα περιπλέκονται και καλείται το κράτος να δικαιολογήσει τη σύλληψη αλλά και να νομιμοποιήσει τον στόχο του στην υπόθεση, την απέλαση ενός μόνιμου κάτοικου με πράσινη κάρτα, παντρεμένου με Αμερικανίδα υπήκοο.

Ποιες είναι λοιπόν οι κατηγορίες κατά του Μαχμούντ Χαλίλ, με βάσει των οποίων η κυβέρνηση επιδιώκει να τον απελάσει και τι συνταγματικές προστασίες του προσφέρει το στάτους του ως κατόχου πράσινης κάρτας; Φαίνεται πως, σύμφωνα με τον Υπουργό Εξωτερικών Μάρκο Ρούμπιο και τη Γραμματέα Τύπου του Λευκού Οίκου, Κάρολαϊν Λέβιτ, η απάντηση στο εύλογο αυτό ερώτημα είναι μάλλον η ίδια και πολύ απλή κιόλας: καμία. Σε συνέντευξη τύπου στον Λευκό Οίκο στις 11 Μαρτίου, ο Αμερικάνος δημοσιογράφος του *Breaking Points*, Σάαγκαρ Εντζέτι, ρώτησε τη Λέβιτ αν πιστεύει η κυβέρνηση πως για να είναι δυνατόν να απελαθεί κάτοχος πράσινης κάρτας, πρέπει να έχει κατηγορηθεί για κάποιο έγκλημα. Η Γραμματέας απάντησε πως ο Υπουργός Ρούμπιο επικαλείται τον νόμο Μετανάστευσης και Ιθαγένειας του 1952 που εφαρμόστηκε στα ύψη της αντικομμουνιστικής παράκρουσης και του Μακαρθισμού. Ο νόμος αυτός, που σπανίως χρησιμοποιείται, δίνει την εξουσία στον Υπουργό Εξωτερικών να ζητήσει την απέλαση οποιουδήποτε μη υπηκόου εφόσον «η παρουσία του ατόμου στις ΗΠΑ παρουσιάζει εύλογο λόγο να πιστέψει ο υπουργός πως βλάπτει τα συμφέροντα της εξωτερικής πολιτικής της κυβέρνησης», όπως δημοσιεύει στην ανάλυσή του το *The Intercept*. Στη συνέχεια, η Λέβιτ εξαπέλυσε μια δυσφημιστική επίθεση κατά του Χαλίλ κατηγορώντας τον ως υποστηρικτή της τρομοκρατίας εν γένει και της Χαμάς συγκεκριμένα, της σφαγής αθώων γυναικόπαιδων, αντισημίτη που τραμπούκιζε Εβραίους φοιτητές και διέσπειρε αντισημιτική προπαγάνδα και φυλλάδια με το σήμα της Χαμάς. Είπε μάλιστα πως η DHS της παραχώρησε τα συγκεκριμένα φυλλάδια και πως τα έχει στο γραφείο της αλλά δεν τα έφερε μαζί της γιατί θα έβλαπταν «την αξιοπρέπεια αυτής της αίθουσας», αναφερόμενη στην αίθουσα της συνέντευξης τύπου, ουσιαστικά λέγοντας στους δημοσιογράφους που αναζητούσαν απαντήσεις και εξηγήσεις «τα έχω αλλά δεν μπορείτε να τα δείτε». Επομένως, η Λέβιτ αρνήθηκε να αναφέρει το, μέχρι και σήμερα ανύπαρκτο, κατηγορητήριο κατά του Χαλίλ.

Παρομοίως, ο Ρούμπιο, σε μια διαφορετική συνέντευξη περί του θέματος μόλις λίγες μέρες αργότερα, δικαιολόγησε τις αντισυνταγματικές πρακτικές της κυβέρνησης με την ίδια γραμμή επιχειρηματολογίας. Ο υπουργός είπε πως ο Χαλίλ, στον οποίο παραχωρήθηκε φοιτητική βίζα το 2022 για να σπουδάσει στο Columbia, μπήκε στη χώρα για να σπείρει τον αντισημιτισμό και τα φιλικά προς τη Χαμάς φρονήματά του, να κλείσει τα πανεπιστήμια και να διαπράξει βανδαλισμό. Επισήμανε επίσης πως η συμμετοχή σε τέτοιες δραστηριότητες αποφέρει την ακύρωση της βίζας ή της πράσινης κάρτας και την εκδίωξη του κατόχου. Εν τέλει ο Ρούμπιο δήλωσε πως κανείς δεν έχει το «δικαίωμα» στη βίζα ή στην πράσινη κάρτα και η κυβέρνηση μπορεί να αρνηθεί την παραχώρηση

τους για «σχεδόν οποιονδήποτε λόγο».

Σχετικά με τις παραπάνω δηλώσεις του υπουργού, σε συνέντευξη με το *NBC News*, η Γκρίρ επισήμανε πως, ενώ το κράτος διατηρεί την εξουσία να αρνηθεί την παραχώρηση της πράσινης κάρτας, στην περίπτωση του Χαλίλ αυτός πέρασε από τις διαδικασίες ελέγχου και κρίθηκε πως δικαιούται την πράσινη κάρτα και ότι η κράτηση του είναι παράνομη. Η Γκρίρ επίσης δήλωσε πως οποιαδήποτε τηλεφωνική επικοινωνία μεταξύ της και του πελάτη της έχει λάβει χώρα ενώ εκείνος κρατείται στη Λουιζιάνα και έχει καταγραφεί, παραβιάζοντας το δικαίωμα του στην εμπιστευτική επικοινωνία με τους δικηγόρους του.

Για τον Μαχμούντ Χαλίλ

Ποιος είναι λοιπόν ο Μαχμούντ Χαλίλ, τον οποίον οι υψηλότεροι αξιωματούχοι της κυβέρνησης των ΗΠΑ χαρακτηρίζουν ως αντισημίτη και φίλο-τρομοκράτη δίχως αποδείξεις; Γιατί του έχουν στερήσει βασικά δικαιώματα που παραχωρεί ένα κράτος δικαίου και γιατί, ακριβώς, αυτός ο άνθρωπος κρατείται; Γεννήθηκε σε προσφυγικό καταυλισμό στη Συρία το 1995. Οι γονείς του, αμφότεροι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες από την περιοχή της Τιβεριάδας, εκδιώχθηκαν κατά τη Νάκμπα, τη μαζική εκστρατεία εθνοκάθαρσης των Σιωνιστικών δυνάμεων η οποία κατέληξε στην εκδίωξη 700.000 Παλαιστίνιων και την εγκαθίδρυσή του κράτους του Ισραήλ το 1948. Έφυγε από τη Συρία το 2012 για τη Βηρυτό, ως πρόσφυγας, μετά την έναρξη του εμφυλίου πολέμου. Εκεί και σπούδασε φεύγοντας για τις ΗΠΑ με φοιτητική βίζα το 2022.

Το 2023, όσο φοιτούσε στο Columbia έκανε πρακτική με τη UNRWA, την υπηρεσία αρωγής των Ηνωμένων Εθνών για τους Παλαιστίνιους πρόσφυγες, την οποία κατηγορεί το Ισραήλ, χωρίς αποδείξεις, ότι προσφέρει υποστήριξη στη Χαμάς και σπείρει τον αντισημιτισμό στα σχολεία της. Όπως αναφέρει το πρακτορείο *Al Jazeera*, μετά την επίθεση της Χαμάς στο Ισραήλ τον Οκτώβριο του 2023, και τη γενοκτονικού-τύπου εκστρατεία του Ισραήλ στη Λωρίδα της Γάζας που ακολούθησε, ο Χαλίλ, ακόμα με στάτους βίζας τότε, απέφυγε πολλές διαδηλώσεις «υψηλού ρίσκου» και τις πρώτες κατασκηνώσεις διαμαρτυρίας στο Columbia από φόβο για την αποβολή του από το Πανεπιστήμιο. Αποφάσισε να πάρει το ρόλο του επικεφαλής διαπραγματεύσεων μεταξύ της διοίκησης του Πανεπιστημίου και του κινήματος Columbia University Apartheid Divest (CUAD), του οποίου ο στόχος είναι η αποεπένδυση του Columbia από το Ισραήλ. Το CUAD είναι ένας συνασπισμός από παραπάνω από 120 φοιτητικές ομάδες που έχουν ενορχηστρώσει διαφορετικές δράσεις για να πιέσουν τη διοίκηση, όπως διαδηλώσεις, καταλήψεις και τους πλέον παγκοσμίως γνωστούς καταυλισμούς στο χώρο του Columbia.

Οι *New York Times* πρόσφατα δημοσίευσαν πως διαχειριστές του ιδρύματος, που πήραν μέρος στις διαπραγματεύσεις, χαρακτήρισαν τον Χαλίλ ως συνεπή και έντιμο διαπραγματευτή ο οποίος βοήθησε στη μείωση της έντασης. Ο Χαλίλ μάλιστα ήταν σε συνεχή επικοινωνία με τη διοίκηση του Πανεπιστημίου ενημερώνοντας την για τις δραστηριότητες του ώστε να σιγουρευτεί πως δεν

κινδυνεύει με αποβολή. Κι όμως, στις 30 Απριλίου του 2024 ενημερώθηκε από τις Πανεπιστημιακές Αρχές ότι αποβαλλόταν με αφορμή την υποτιθέμενη συμμετοχή του στην κατασκήνωση διαμαρτυρίας, κάτι το οποίο θα μπορούσε να έχει οδηγήσει στην ακύρωση της βίζας του και στην απέλασή του, επισημάνει ο Ναζ Αχμάντ, συν-διευθυντής του σχεδίου Δημιουργίας Λογοδοσίας & Υπευθυνότητας Επιβολής του Νόμου στη Νομική Σχολή CUNY. Την επομένη ωστόσο, έλαβε εκ νέου μείλ από τις αρχές που έλεγε πως η αποβολή του αναιρείται. Ακολούθησε απολογητικό τηλεφώνημα από το γραφείο του προέδρου του Κολούμπια. Ο Χαλίλ δήλωσε πως ο περιορισμένος ακτιβισμός του και ο ρόλος του ως διαπραγματευτή ήταν «κυριολεκτικά το λιγότερο που μπορούσα να κάνω» και πως είναι από τους τυχερούς που μπορούν να υπερασπιστούν «τα δικαιώματα των Παλαιστινίων, των ανθρώπων που σκοτώνουν πίσω στην Παλαιστίνη».

Το φαινόμενο των Πανεπιστημιακών φιλοπαλαιστινιακών κινημάτων δεν περιορίζεται στο Columbia, αν και εκεί ήταν πιο ορατό. Παρόμοια κινήματα καταγράφηκαν σε 45 από τις 50 πολιτείες των ΗΠΑ, την ομοσπονδιακή περιοχή της Κολούμπια όπου και βρίσκεται η Ουάσιγκτον, πρωτεύουσα των ΗΠΑ, και σε τουλάχιστον 25 άλλες χώρες. Σύμφωνα με το Σχέδιο Δεδομένων Τοποθεσίας και Συμβάντων Ένοπλων Συγκρούσεων (ACLED), 97% των διαδηλώσεων σε πανεπιστημιούπολεις τον ΗΠΑ ήταν ειρηνικές. Το παγκόσμιο αυτό φαινόμενο αναδεικνύει την οργή και αγανάκτηση της νεολαίας απέναντι στην ανελέητη σφαγή Παλαιστινίων από το κράτος του Ισραήλ, είτε στο στρατόπεδο συγκέντρωσης στο οποίο έχει μετατραπεί η Λωρίδα της Γάζας, όπως το αποκάλυψε και ο Ισραηλινός πρώην υποστράτηγος και επικεφαλής του Εθνικού Συμβουλίου Ασφαλείας Γκιόρα Άιλαντ, είτε στη Δυτική Όχθη, στην οποία επικρατεί καθεστώς απαρτχάιντ, σύμφωνα όχι μόνο με τη Διεθνή Αμνηστία και το Παρατηρητήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων αλλά και τον Εχούντ Ολμέρτ, πρώην πρωθυπουργό του Ισραήλ, μεταξύ άλλων.

Τίποτα από αυτά προφανώς δεν θα εμπόδιζε τη φιλοισραηλινή και σιωνιστική δεξιά να χρωματίζει αυτά τα κινήματα ως αντισημιτικά, βίαια, και φιλοτρομοκρατικά, χρησιμοποιώντας την ίδια γλώσσα με τη Λέβιτ και τον Ρούμπιο. Στις ΗΠΑ, μέλη του Δημοκρατικού κόμματος εξέφρασαν τις ίδιες κατηγορίες όπως ο πρώην Πρόεδρος Τζό Μπάιντεν, αυτό-ανακηρυγμένος Σιωνιστής, ο οποίος σε διαφορετικές στιγμές, ενώ όπλιζε ασύστολα το Ισραήλ, χαρακτήρισε τις διαδηλώσεις ως αντισημιτικές καθώς και ότι «δεν καταλαβαίνουν τι γίνεται με τους Παλαιστίνιους». Είχε πει επίσης ότι, ενώ το δικαίωμα στη διαδήλωση είναι κατοχυρωμένο, «πρέπει να επικρατήσει η τάξη». Αξίζει να σημειωθεί πως σύμφωνα με το Open Secrets, τη μεγαλύτερη, ανεξάρτητη και μη κερδοσκοπική ομάδα που παρακολουθεί ιδιωτικές οικονομικές συνεισφορές στην πολιτική των ΗΠΑ, ο Μπάιντεν είχε λάβει ως Γερουσιαστής τα πιο πολλά χρήματα από φιλοϊσραηλινές ομάδες χρηματικής υποστήριξης (PACs), από οποιονδήποτε υποψήφιο ή εκλεγμένο πολιτικό στην Βουλή των Αντιπροσώπων και στη Γερουσία από το 1990 μέχρι και σήμερα. Συγκεκριμένα, έλαβε άνω των 4 εκατομμυρίων δολαρίων, σχεδόν τα διπλάσια από τον Ρόμπερτ Μενέντεζ, τη Χίλαρι Κλίντον και την Κάμαλα Χάρις, τα αμέσως επόμενα ονόματα τις λίστας. Επί προεδρίας Μπάιντεν, πραγματοποιήθηκαν πάνω από 3.000 συλλήψεις διαδηλωτών, είτε φοιτητών είτε μελών ΔΕΠ και καθηγητών σε πανεπιστημιούπολεις σε όλες τις ΗΠΑ.

Όσο για την τωρινή κυβέρνηση, στις 29 Ιανουαρίου με αφορμή την καταπολέμηση της υποτιθέμενης ανόδου του αντισημιτισμού σε πανεπιστημιούπολεις, ο Τραμπ υπέγραψε το προεδρικό διάταγμα με τίτλο «Πρόσθετα Μέτρα για την Καταπολέμηση του Αντισημιτισμού». Πρόκειται για την επέκταση ενός προηγούμενου τραμπικού διατάγματος του 2019. Ο ορισμός του αντισημιτισμού που το διάταγμα ασπάζεται είναι αυτός της Διεθνούς Συμμαχίας Μνήμης του Ολοκαυτώματος (IHRA), η οποία συμπεριλαμβάνει στον αντισημιτισμό την «άρνηση στον Εβραϊκό λαό του δικαιώματος για αυτοδιάθεση μέσω της ταύτισης του κράτους του Ισραήλ με ρατσιστικό εγχείρημα». Το ίδιο Ισραήλ που πρώην αξιωματούχοι του αποκαλούν κράτος απαρτχάιντ, που στήνει στρατόπεδα συγκέντρωσης Παλαιστινίων. Πρόκειται για το ίδιο Ισραήλ στο οποίο μέρος του δημόσιου διαλόγου είναι το θέμα αν οι δυνάμεις ασφαλείας έχουν το δικαίωμα να βιάζουν Παλαιστίνιους τακτικά στα κρατητήρια τους. Αυτά είναι μόλις ελάχιστα από τα αμέτρητα παραδείγματα ρατσιστικού μίσους στην καρδιά της ισραηλινής πολιτικής πραγματικότητας.

Ο αντισημιτισμός ως όπλο

Προφανώς το Ισραήλ στην τωρινή του μορφή, δεν παρέχει απλά την αυτοδιάθεση στους Εβραίους. Το πρόβλημα βρίσκεται στην απόπειρα του ορισμού αυτού να διαχωρίσει την αυτοδιάθεση των Ισραηλινών Εβραίων από τη διάσταση της πολιτικής κατάστασης των Παλαιστίνιων, εις βάρος των οποίων το Ισραήλ επεκτείνεται γεωγραφικά αλλά και πολιτικά. Οι Παλαιστίνιοι, είτε στα κατεχόμενα εδάφη τους, είτε εντός των συνόρων του Ισραήλ δεν έχουν τα ίδια δικαιώματα ούτε αυτοδιάθεση. Εβραίοι της οποιασδήποτε χώρας μπορούν να πάρουν Ισραηλινή υπηκοότητα, ενώ οι Παλαιστίνιοι πρόσφυγες δεν έχουν το δικαίωμα να γυρίσουν. Οι Παλαιστίνιοι κάτοικοι της Γάζας δεν μπορούν να φύγουν και οι κάτοικοι της Δυτικής Όχθης δεν μπορούν να μετακινούνται ελεύθερα λόγω της κατοχής και του συστήματος σημείων ελέγχου. Οποιαδήποτε μορφή ακτιβισμού ή δημόσιου διαλόγου περί του Παλαιστινιακού θέματος σε πανεπιστημιούπολεις των ΗΠΑ ή παγκοσμίως πρέπει να αναφέρεται σε αυτές της πτυχές της πραγματικότητας, κάτι το οποίο ο ορισμός της IHRA καθιστά αδύνατο. Αυτό που έχει σκοπό το διάταγμα να καταπολεμήσει δεν είναι ο αντισημιτισμός αλλά ο αντισιωνισμός, δηλαδή όχι ο ρατσισμός αλλά η εναντίωση σε μια πολιτική ιδεολογία εθνοκεντρικού εθνικισμού.

Σε μια συνέντευξη με το *NPR*, ο Κένεθ Στέρν, κύριος συντάκτης του ορισμού της IHRA, αποκαλεί αυτήν την πολιτική εξέλιξη στις ΗΠΑ ως αξιοποίηση του αντισημιτισμού ως όπλο. Στις ΗΠΑ, λέει ο Στέρν, «υπάρχει ένας αυξανόμενος αριθμός νεαρών Εβραίων, των οποίων η κατανόηση του Ιουδαϊσμού τους οδηγεί σε μια αντισιωνιστική θέση». Ενώ αποκαλεί τον εαυτό του σιωνιστή, μια θέση υπέρ της οποίας θα επιχειρηματολογήσει, δεν θεωρεί εκείνους τους Εβραίους που δεν ασπάζονται την ίδια ιδεολογία αντισημίτες. Επίσης, επισημαίνει πως το διάταγμα αυτό αντιπροσωπεύει μια επίθεση στην ελευθερία του λόγου. Αναφέρθηκε ο ίδιος στην υπόθεση του Χαλίλ, λέγοντας πως η διανομή προπαγανδιστικού υλικού, (για την οποία, ενώ δεν το ανέφερε ο Στέρν, δεν έχουμε ακόμα αποδείξεις γιατί μάλλον τις κρύβουν στο γραφείο της Λέβιτ για να μην προσβάλουν

την αξιοπρέπεια μας) μολονότι δυσάρεστη, είναι νομικά προστατευόμενος λόγος. Συνεχίζει δηλώνοντας πως όταν ποινικοποιείται η έκφραση και ο λόγος με αυτόν τον τρόπο μπαίνουμε στην επικράτεια του Μακαρθισμού και βάζει τους φιλοϊσραηλινούς Εβραίους φοιτητές σε μια θέση που θα επικαλούνται τον νόμο για να καταστείλουν τον λόγο αντί να προσφέρουν αντιτιθέμενες απαντήσεις. Ολοκληρώνει τη συνέντευξη εκφράζοντας την ανησυχία του για τους δημοκρατικούς θεσμούς.

Από τα πρώτα θύματα αυτής της αποδυνάμωσης των δημοκρατικών θεσμών από τις πολιτικές της κυβέρνησης Τραμπ, ως προς την ελευθερία του λόγου και τη δικαιοσύνη, φαίνεται πως είναι οι ξένοι φοιτητές με φιλοπαλαιστινιακά και αντισιωνιστικά φρονήματα, οι οποίοι ανεξαρτήτως του αν κατέχουν βίζα ή πράσινη κάρτα, πλέον αντιμετωπίζουν την πιθανή απέλαση τους για τον λόγο που εκφράζουν. Αυτό συνδυάζει την ξενοφοβική ρητορική μίσους του Τραμπ με τα Σιωνιστικά και φιλοϊσραηλινά φρονήματα της κυβέρνησης του. Θύμα παρόμοιας εξαφάνισης έπεσε στις 26 Μαρτίου και η τριαντάχρονη Ρουμείσα Οζτούρκ, Τουρκάλα υποψήφια διδακτόρισα στο Πανεπιστήμιο Tufts, η οποία βρισκόταν στις ΗΠΑ με φοιτητική βίζα, ενώ μάλιστα της είχε απονεμηθεί υποτροφία Fulbright. Μασκοφόροι πράκτορες του DHS την περικύκλωσαν σε δρόμο της πόλης του Σόμερβιλ στην Μασαχουσέτη χωρίς ένταλμα και την έβαλαν σε αυτοκίνητο δίχως διακριτικά. Η κυβερνητικές αρχές ακύρωσαν τη βίζα της και επιδιώκουν να την απελάσουν με βάση τον ίδιο νόμο του 1952 που επικαλέστηκε η Λέβιτ. Η Οζτούρκ είχε δημοσιεύσει κείμενο στην φοιτητική εφημερίδα του Πανεπιστημίου ζητώντας την αποεπένδυση του ιδρύματος από το Ισραήλ και την αναγνώριση της «Παλαιστινιακής γενοκτονίας». Μετά από μήνυση που υπέβαλε η δικηγόρος της, Μάσα Χανμπαμπάι, η δικαστής Ιντίρα Ταλουάνι, διέταξε την υπηρεσία Μεταναστευτικής και Τελωνειακής Επιβολής (ICE) να μην μεταφέρει την Οζτούρκ εκτός Μασαχουσέτης χωρίς πρότερη ενημέρωση τουλάχιστον 48 ωρών. Παρά την εντολή, όταν η Χανμπαμπάι δεν κατάφερε να εντοπίσει την πελάτισσά της στη Νέα Αγγλία, ενημερώθηκε ότι βρισκόταν πλέον στη Λουιζιάνα. Σύμφωνα με το *Al Jazeera* η κυβέρνηση Τραμπ έχει προχωρήσει στην ακύρωση άνω των 300 βιζών.

Όσο και να προσπαθούν να μας πείσουν ο Ρούμπιο και η Λέβιτ, μεταξύ άλλων, πως οι απελάσεις λαμβάνουν ή θα λάβουν χώρα γιατί διαταράσσεται η εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης (κωδικοποίηση του «ίσως να μας θυμώσει το Ισραήλ»), είναι αδύνατον να ερμηνεύσει κανείς τη συγκεκριμένη κατάσταση ως ξεχωριστή από τα ζητήματα ελευθερίας του λόγου. Εξ άλλου, είναι ακριβώς η έκφραση και ο λόγος ατόμων σαν του Χαλίλ, που τα βάζει στο στόχαστρο του υπουργού. Εδώ υπάρχει ένα θεμελιώδες θέμα δημοκρατίας. Αν η εξωτερική πολιτική της κυβέρνησης βλάπτεται από τον λόγο ενός ατόμου και ως συνέπεια δικαιούται ο υπουργός να τον απελάσει, τότε κατά πόσο η έκφραση και ο λόγος είναι πραγματικά ελεύθερα;

Προφανώς, οι σελίδες της ιστορίας των ΗΠΑ είναι γεμάτες από ακροδεξιούς, Χριστιανούς, και φασίστες αντισιωνίτες οι οποίοι εκφράζουν το μίσος τους μέχρι και σήμερα ελεύθερα. Τα παραδείγματα περιλαμβάνουν την Κου Κλουξ Κλαν που ιδρύθηκε το 1865, τα Άρια Έθνη που ίδρυσε ο Ρίτσαρντ Μπάτλερ το 1978, διάφορες άλλες ναζιστικές οργανώσεις όπως το Εθνικό Σοσιαλιστικό Κόμμα της Αμερικής (NSPA), το οποίο ιδρύθηκε το 1970 από τον Φράνκ Κόλιν. Το NSPA κέρδισε

δικαστικά, με απόφαση του Ανώτατου Δικαστηρίου των ΗΠΑ και με την υποστήριξη μάλιστα της Αμερικανικής Ένωσης Πολιτικών Ελευθεριών (ACLU) το δικαίωμα να διεξάγει μια πορεία με τη σβάστικα να ανεμίζει στο χωριό Σκόκι, στην κομητεία Κουκ της πολιτείας του Ιλινόι. Βέβαια, σε αντίθεση με τον Χαλίλ, ο Κόλιν, ο Μπάτλερ, και τα μέλη των οργανώσεών τους, όπως και σήμερα ο ακροδεξιός νέο-ναζί πολιτικός σχολιαστής, λευκός εθνικιστής και ακτιβιστής Νίκ Φουέντες, είναι υπήκοοι των ΗΠΑ.

Σύμφωνα με τον καθηγητή Νομικής στο Πανεπιστήμιο του Τζωρτζτάουν, Ντέιβιντ Κόουλ, οι κάτοχοι πράσινης κάρτας έχουν τα ίδια δικαιώματα στην ελευθερία του λόγου με τους υπηκόους. «Το Πρώτο Άρθρο (του Συντάγματος) δεν διακρίνει μεταξύ πολιτών και μη-πολιτών», λέει ο Κόουλ, ο οποίος, σύμφωνα με το *NPR*, αντιπροσώπευσε επιτυχώς Παλαιστίνιους πελάτες σε μια παρόμοια δίκη σχετιζόμενη με την ελευθερία του λόγου, η βάση του πρώτου άρθρου του Συντάγματος των ΗΠΑ. Εάν η κυβέρνηση δεν μπορεί να τιμωρήσει νομικά έναν υπήκοο για τον λόγο του, τότε δεν μπορεί να «απελάσει έναν αλλοδαπό υπήκοο για τον λόγο του» συμπεραίνει ο Κόουλ.

Ο Τζέισον Ντζούμποου, συνétairos σε δικηγορικό γραφείο μετανάστευσης της Ουάσιγκτον λέει πως το ρίσκο για τους μη-υπηκόους στο να διαμαρτύρονται «εξαρτάται από το πώς θα ερμηνευτεί η διαμαρτυρία τους». Ο λόγος για αυτό, συνεχίζει ο Ντζούμποου, είναι «διότι οι αντιτρομοκρατικές διατάξεις είναι τόσο ευρείες». Τι αξία μπορεί να έχει για τους κατόχους μόνιμης κάρτας ή βίζας το πρώτο άρθρο του Συντάγματος εφόσον η άσκηση των δικαιωμάτων που προσφέρει μπορεί απλούστατα να ερμηνευτεί ως τρομοκρατία; Τέτοια ευρύτητα απειλεί το συνταγματικό δίκαιο και εξ ορισμού αποδυναμώνει τις θεσμικές προστασίες των ατόμων αλλά και την αντιμετώπιση τους από τη δικαιοσύνη, δημιουργώντας ένα εξω-θεσμικό πλαίσιο κατηγοριών που διευθετούνται από το ίδιο το κράτος χωρίς τη συμβολή των ανεξάρτητων θεσμών της δικαιοσύνης.

Γεύση Γκουαντάναμο

Χαρακτηριστικό παράδειγμα συνιστά ο Πόλεμος κατά της Τρομοκρατίας, η διεθνής εκστρατεία την οποία ξεκίνησε η κυβέρνηση των ΗΠΑ μετά από τις επιθέσεις της 11^{ης} Σεπτεμβρίου του 2001. Υπό το Patriot Act, τον παγκοσμίως γνωστό αντιτρομοκρατικό νόμο που πέρασε το 2001, μετά τις επιθέσεις, η κυβέρνηση Μπους άνοιξε κρατητήριο στην Αμερικανική βάση στον κόλπο του Γκουαντάναμο στη Κούβα, διαβόητο για τα βασανιστήρια που υπέστησαν και συνεχίζουν να υφίστανται οι κρατούμενοι. Η διάρκεια της κράτησής τους είναι αόριστη, δεν έχουν καμία πρόσβαση σε νομική αντιπροσώπευση, κάτι το οποίο, όπως και η μεταχείρισή τους, είναι προφανώς παράνομο με βάση το συνταγματικό δίκαιο των ΗΠΑ. Η νομική τους κατάσταση είναι εντελώς απροσδιόριστη και ορίζεται από τους αντιτρομοκρατικούς νόμους χωρίς την επίβλεψη η διευθέτηση κάποιου δικαστικού οργάνου, εκτός από την εντελώς αποτυχημένη και παγκοσμίως καταδικασμένη Στρατιωτική Επιτροπή του Γκουαντάναμο που έχει δικάσει 28 υποθέσεις (οι κρατούμενοι από το 2001 μέχρι τον Ιανουάριο του 2025 ξεπερνάνε τους 750) από τις οποίες μόνο 8 οδήγησαν σε καταδίκη των κατηγορουμένων. Πάνω

από τις μισές ακυρώθηκαν από διαφορετικά δικαστήρια. Η Επιτροπή επιτρέπει την εξέταση στοιχείων που προήλθαν από βασανιστήρια, δεν επιτρέπει στους κατηγορούμενους να αντεξετάσουν τα στοιχεία εναντίον τους ούτε τους δίνει το δικαίωμα να επιλέξουν τους συνήγορούς τους. Η αθώωση, όπως είχε δηλώσει το 2002 ο τότε Υπουργός Αμύνης Ντόναλντ Ράμσφελντ, δεν προσφέρει την εγγύηση απελευθέρωσης. Πέρα από τις υποθέσεις που «εξετάσε» η επιτροπή αυτή, δεν απαγγέλλονται κατηγορίες στους κρατούμενους,

Όλοι οι κρατούμενοι του κολαστηρίου αυτού ήταν και συνεχίζουν να είναι ξένοι υπήκοοι, με την εξαίρεση ενός, του Γιασίρ Εσάμ Χάμντι. Ο Χάμντι ήταν κάτοχος διπλής υπηκοότητας, Αμερικανικής και Σαουδικής. Συλλήφθη στο Αφγανιστάν από τη Βόρεια Συμμαχία το 2001 και μεταφέρθηκε στην Κούβα την 11^η Φεβρουαρίου του 2002. Μετέπειτα μεταφέρθηκε εκ νέου σε φυλακή σε μια βάση του Ναυτικού στη πολιτεία της Βιρτζίνια. Κρατήθηκε για πάνω από δύο χρόνια (2002-2004) χωρίς κατηγορίες και μια προϋπόθεση για την απελευθέρωση του ήταν να απαρνηθεί την αμερικανική υπηκοότητα του. Απελάθηκε στην Σαουδική Αραβία. Η κυβέρνηση ισχυρίστηκε πως ως «παράνομος εχθρικός μαχητής» (illegal enemy combatant) είχε εν αναστολή συνταγματικά δικαιώματα. Το Ανώτατο Δικαστήριο διαφώνησε, αποφασίζοντας πως ο εκτελεστικός κλάδος της κυβέρνησης δεν είχε τέτοια εξουσία και πως ο Χάμντι δικαιούνταν τις δέουσες διαδικασίες και *Habeas Corpus* τα οποία έκρινε πως η κυβέρνηση δεν του παρείχε. Ο Χάμντι δεν δικαιώθηκε για την παράνομη κράτηση του αλλά τουλάχιστον, καθώς είχε γεννηθεί στο Μπάτον Ρούζ στην πολιτεία της Λουιζιάνας, το Ανώτατο Δικαστήριο έκρινε πως τα δικαιώματά του ως πολίτη είχαν παραβιαστεί, εκθέτοντας την κυβέρνηση, έστω και επιφανειακά.

Τα ζητήματα του Γκουαντάναμο, και της αναστολής του *Habeas Corpus* μας απασχολούν για τρεις λόγους. Ο πρώτος είναι πως η ανασφάλεια δικαίου στις ΗΠΑ, όσον αφορά το πλαίσιο των αντιτρομοκρατικών νόμων επεκτείνεται μέχρι και σε υπηκόους. Ο δεύτερος είναι πως υπό την τωρινή κυβέρνηση το καθεστώς εξωδικαστικής κράτησης, χωρίς κατηγορίες, εξισώνει την τρομοκρατία ή την υποστήριξη της, με την άσκηση της ελευθερίας του λόγου. Ο δικαστής Τζέσι Φούρμαν παραχώρησε *Habeas Corpus* στον Χαλίλ μετά την αίτηση της Γκρίρ στις 10 Μαρτίου, δηλώνοντας πως η κυβέρνηση δεν μπορεί να τον απελάσει χωρίς το δικαστήριο να εξετάσει την υπόθεση. Ωστόσο, η κυβέρνηση ακόμα δεν έχει αιτιολογήσει την κράτηση του Χαλίλ πέραν της εξουσίας που παραχωρεί στον Υπουργό Εξωτερικών ο νόμος του 1952. Η στρατηγική της κυβέρνησης φαίνεται να συνδυάζει την εξωδικαστική εξουσία των αντιτρομοκρατικών νόμων με τον αντικομμουνιστικό νόμο του 1952. Αυτό οδηγεί σε μια κατάσταση στην οποία ναι μεν θα υπάρξει δίκη αλλά χωρίς ακόμα να ξέρουμε τι ακριβώς θα εξεταστεί.

Ο τρίτος λόγος που ισχύει ο παραλληλισμός με τις εγκληματικές πρακτικές που λαμβάνουν χώρα στο Γκουαντάναμο είναι πως όπως ανέφερα και στην αρχή του άρθρου, η υπόθεση του Χαλίλ εκτυλίσσεται στα πλαίσια των μαζικών απελάσεων που υποσχέθηκε και υλοποιεί η κυβέρνηση Τραμπ. Τον Ιανουάριο του 2025, ο Τραμπ προσδιόρισε την βενεζολάνικη συμμορία Τρέν ντε Αράγκουα ως ξένη τρομοκρατική οργάνωση. Στις 5 Φεβρουαρίου, μια πτήση που μετέφερε 10 άτομα από τις

ηπειρωτικές ΗΠΑ προσγειώθηκε στην αμερικανική Ναυτική Βάση στον Κόλπο του Γκουαντάναμο. Σύμφωνα με μια δημοσίευση του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας των ΗΠΑ, αυτά τα 10 άτομα μεταφέρθηκαν για κράτηση στο Γκουαντάναμο γιατί είναι μέλη της συγκεκριμένης συμμορίας. Σύμφωνα με το *NBC News*, πάνω από 170 άτομα μεταφέρθηκαν στο Γκουαντάναμο συνολικά. Στις 16 Μαρτίου, η αμερικανική κυβέρνηση απέλασε πάνω από 200 Βενεζουελάνους μετανάστες, όχι στη Βενεζουέλα αλλά στο Ελ Σαλβαδόρ, συγκεκριμένα στη γιγαντοφυλακή CECOT (Κέντρο Εγκλεισμού της Τρομοκρατίας), που χτίστηκε επί προεδρίας του αυταρχικού Ναΐμπ Μπουκέλε, ο οποίος αυτό-χαρακτηρίζεται ως ο «ο πιο κουλ δικτάτορας του κόσμου». Το CECOT, το οποίο θα λαμβάνει χρηματική αμοιβή από τις ΗΠΑ για την κράτηση των Βενεζουελάνων, έχει γίνει διαβόητο για τις παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων, όπως η χρήση των βασανιστηρίων εναντίων κρατουμένων, η έλλειψη επισκεπτηρίων και πρόσβασης σε εξωτερικούς χώρους μεταξύ άλλων. Για τη συγκεκριμένη απέλαση, ο Τραμπ επικαλέστηκε τον Νόμο Αλλοδαπών Εχθρών του 1798. Ο νόμος αυτός μπορεί να ενεργοποιηθεί μόνο σε καταστάσεις κηρυγμένου πολέμου και έχει χρησιμοποιηθεί στον πόλεμο του 1812 και τους δύο παγκόσμιους πολέμους. Οι ΗΠΑ δεν βρίσκονται σε κατάσταση πολέμου. Ο δικαστής Τζέιμς Μπόασμπεργκ έκρινε την απέλαση τους παράνομη και παραχώρησε στους απελαθέντες Habeas Corpus. Διέταξε μάλιστα, εφόσον το αεροπλάνο είχε ήδη απογειωθεί, να γυρίσει αμέσως πίσω. Η κυβέρνηση φαίνεται πως δεν συμμορφώθηκε με τις εντολές του δικαστή και απλώς τις αγνόησε.

Στις δύο αυτές περιπτώσεις δεν υπάρχει απολύτως κανένα αποδεικτικό στοιχείο που να συνδέει τα άτομα αυτά με την Τρέν ντε Αράγκουα. Φαίνεται, πως πράκτορες Σωμάτων Ασφαλείας χρησιμοποιούν τα τατουάζ και την ενδυμασία των ανθρώπων ως τα κύρια κριτήρια ιδιότητας μέλους στη συμμορία. Αυτή η υπόθεση είναι η πρώτη περίπτωση που η κυβέρνηση Τραμπ αρνείται να υπακούσει δικαστικές εντολές και μονομερώς αναιρεί το δικαίωμα στο Habeas Corpus. Κατά τη διάρκεια συζήτησης στη διαδικτυακή πολιτική εκπομπή *Breaking Points* περί του θέματος, οι συμπαρουσιαστές Κρίσταλ Μπόλ και Σάαγκαρ Εντζέτι (ο ίδιος που ρώτησε τη Λέβιτ αν θα υπάρξει κατηγορητήριο κατά του Χαλίλ) διαφώνησαν στη νομιμότητα της μεταχείρισης των μεταναστών που κατέληξαν -παράνομα- στο Σαλβαδόρ, με την Μπόλ να ρωτάει «πες μου πώς προστατεύει τη χώρα μας η ικανότητα του Προέδρου να μαντρώνει και να απελαύνει τυχαία άτομα;». Ο Εντζέτι απάντησε πως «δεν είναι τυχαίο!», στο οποίο η Μπόλ ανταπάντησε απλά «πώς το ξέρεις;». Αυτή η ανταλλαγή απόψεων συνοψίζει άψογα την κατάσταση ανασφάλειας δικαίου που επικρατεί στις ΗΠΑ και την αποδυνάμωση των θεσμών της δικαιοσύνης αλλά και την πορεία αυταρχισμού που έχει χαράξει η κυβέρνηση Τραμπ με την εξαφάνιση του Habeas Corpus. Μια σχεδόν απαράλλακτη ανταλλαγή απόψεων έγινε και σε πάνελ του *CNN* με αντικείμενο συζήτησης τον Χαλίλ, στην οποία ο Ρεπουμπλικανός Μπρούς Μπλέικμαν ισχυρίστηκε πως ο Χαλίλ είναι «μολυσματικός αντισημίτης, ήρθε με φοιτητική βίζα, πληρώνεται από τρομοκρατική οργάνωση», στο οποίο απάντησε η συντονίστρια Άμπι Φίλιπ με το ερώτημα «από ποιόν», οι υπόλοιποι πανελίστες επίσης ζήτησαν αποδείξεις, τις όποιες ο Μπλέικμαν είπε πως έχει αλλά δεν μας διαφώτισε περαιτέρω. Μάλλον ευθύνεται η Λέβιτ που τις συσσωρεύει στο γραφείο της και επιτρέπει στους ομοιδεάτες της να πνίγονται σε δυο σταγόνες νερό!

Πίσω στη συζήτηση μεταξύ Μπόλ και Εντζέτι, η Μπόλ επισημάνει πως αν η κυβέρνηση έχει τη δυνατότητα να παρακάμπτει τις δέουσες διαδικασίες με τέτοιο τρόπο τότε τι ακριβώς την σταματάει από να επεκτείνει την ίδια μεταχείριση σε πολίτες; Μάλλον το όνομα της δεν είναι τυχαίο γιατί ο Τραμπ σε μια ανάρτηση του στο X, προηγουμένως γνωστό ως Twitter, δήλωσε πως οι συμμετοχοί στις διαδηλώσεις και στην καταστροφή περιουσίας έξω από τις αντιπροσωπείες της Tesla, εταιρείας αυτοκινήτων του ακροδεξιού δισεκατομμυριούχου και κυβερνητικού αξιωματούχου Ίλον Μάσκ, θα διωχθούν ως τρομοκράτες και πως «ίσως θα εκτίσουν τις ποινές τους στις φυλακές του Ελ Σαλβαδόρ, που τόσο πρόσφατα έγιναν διάσημες για τόσο όμορφες συνθήκες». Συγχρόνως, μια από τις πρώτες πράξεις του στη δεύτερη θητεία του ήταν να συγχωρέσει τους βανδάλους και αποτυχημένους πραξικοπηματίες της 6^{ης} Ιανουαρίου του 2021 που επιτέθηκαν στο Καπιτώλιο.

Στις 14 Μαρτίου, πάνω από 250 Εβραίοι, κυρίως Νέο-Υορκέζοι, πραγματοποίησαν μια διαδήλωση στον Πυργο Τραμπ του Μανχάταν, απαιτώντας την απελευθέρωση του Χαλίλ τον οποίο θεωρούν θύμα απαγωγής. Σύμφωνα με την *Guardian*, πάνω από 100 συνελήφθησαν. Η διαδήλωση οργανώθηκε από την ομάδα Εβραϊκή Φωνή για την Ειρήνη (JVP), μια προοδευτική αντί-σιωνιστική οργάνωση Αμερικανών Εβραίων που ήταν παρούσα σε αμέτρητες διαδηλώσεις, εντός και εκτός Πανεπιστημιούπολεων, κατά της γενοκτονικής σφαγής των Παλαιστινίων από το Ισραήλ. Τι σταματάει τον Τραμπ από το να τους μαντρώσει και αυτούς ως υποστηρικτές της τρομοκρατίας και να τους στείλει σε κάποιο κολαστήριο όπως το Γκουαντάναμο ή το CECOT; Όπως δήλωσε και ο Χαλίλ «Για τους Παλαιστίνιους, η φυλάκιση χωρίς τη δέουσα νομική διαδικασία είναι συνηθισμένη».